

particulier bestaan. En daarvoor had ze me juist noodig. Want wat kon ik voor haar als jeune premier beteekenen! In iedere liefde hebben twee menschen iets van elkaar noodig — buiten de hartstocht om. Dat andere heb ik buiten de boedel willen houden.

Ik kwam toch ook in háár huis. Ik heb nu nog herinneringen aan mooie uren vol hartelijkheid. Het balkon was open. Ik zat daar op een rieten stoel. Van uit de boomen van het Sarphatipark, waarover de late lente zong, kwam veel rust en innigheid tot me. En ook het avondrumoer van de straat was zoo effen en stemde rustig. In de kamer was het licht. Ik wendde m'n blik vanaf het kleine, stille Sarphatipark naar 't warme binnenlicht. M'n vriendin sprak druk door. Ik luisterde toch wel. Ze was altijd in beweging, ze las tien zinnen en begon dan weer te spreken. Aan de muren hingen haar kransen. Het lamplicht viel mooi op dat vroolijke bruine gezicht van m'n minnares. O, tusschen dat stiller wordende Amsterdam, met 't ruischende stadsparkje en die kamer in lamplicht, gevuld door m'n drukke vriendin, was het heerlijk. De twee kanten van het leven eens even in harmonie. Wat gaf ik er haar voor terug? Ze wilde naar m'n leven toe, ze wilde mijn huis betreden, mijn kinderen zien. Maandenlang heb ik naar uitvluchten gezocht om haar te beletten mijn huis te betreden. Ik schaamde me voor die hardheid. Waarom was ik bang voor haar? Zij kon zich in een huiskamer gedragen. Ze kwam er zèlf vandaan. Ze zou de kinderen niets slechts leeren. Ze had een goed hart. Maar ik schaamde me voor mezelf. Ik wilde niet dat mijn kinderen me in een andere dan de hun bekende gestalte zouden zien, als hun vader. Toch sprak ik veel over m'n dochter en m'n zoontje met m'n vriendin en het is geen wonder dat ze belangstelling voor ze kreeg en ze eens zien wilde. Ze gaf me cadeautjes voor hen mee, een boek voor Eva, een passerdoos voor David. Ik werd door die hartelijkheid steeds meer in het nauw gedreven. Ik voelde dat ik de deur van m'n huis moest openmaken voor een vrouw die me iets meer dan haar lichaam gaf, haar genegenheid. Ik, de waker voor de huisdeur, waarachter m'n kinderen waren, had geen vrouw als nieuwe moeder willen binnenlaten. Ik wilde de kamers niet tot een tooneel verlagen. Zou een vrouw, met wie ik het hield, dan wel naar binnen mogen? Het eerste voelde ik als een bespotting, als het foppen van mijn twee kinderen, die hun moeder hadden verloren. Maar als ik Suzanne Serphos bij hen liet, was dat geen degradatie, was dat niet slecht tegenover onbeschermden kinderen? Wat zou hun moeder ervan zeggen? Mijn verstand, mijn moderne opvattingen zeiden dat ik ongelijk had, maar wat ik in m'n jeugd geleerd had, was sterker. Ik zou er niet in vrede van 't gemoed bij kunnen zijn dat m'n kinderen ieder aan een zij zouden staan